

't Was Baptist Wouwe, de boer van de Wolvenburg, die dit riep, na ook geklopt te hebben.

— Goede morgen, groette Bernard. Waart ge dan bang dat ik vermoord zou zijn ?

— Wel, mijn vrouw beweerde dat ze gisteravond de kasteelklok heeft horen luiden.

Bernard schrok. Dat luiden was dus ook waar geweest en hij had het niet gedroomd.

— Ik sliep toen al, vervolgde boer Wouwe, en mijn vrouw durfde me niet wakken. Ze meende, dat er rovers in het kasteel waren.

— Of spoken ?

— Welnu, ja, en dat ook mijn leven bedreigd zou worden, als ik er heen ging. Daarom zweeg ze. 't Is niet erg menslievend, maar het zijn schuwe tijden.

— O, ik vergeef het haar van harte, verzekerde Bernard.

— Martina vertelde het me deze morgen... en nog vrij laat. Toen kwam ik seffens naar hier. En ik heb zeker een half uur op de deur staan bonzen.

— Een teken dat ik goed sliep. Ik was zeer vermoeid.

— Maar toen werd ik toch ook bang. Vandaar mijn uitroep toen ik u zag.

— Ge ziet dus dat ik sprinlevend ben !

— Maar hebt gij de klok geluid ?

— Neen...

— Martina durft zweren...

— Dat ze de klok heeft gehoord ?

— Ja, maar de klok van de Wolvenburg, niet die van de kerk te Mater of Maria-Horebeke.

— En zij heeft zich niet vergist.

Wouwe keek nu met vreemde blik omhoog.

— Ja, 't is waar, bevestigde Doolage, de klok van het kasteel heeft hier geluid. Ik heb het ook gehoord, toen ik te bed lag.

— Maar wie dan ?...

— Wie aan 't zeel trok ? Ik weet het niet. Niemand ! 't Is vreemd.

De boer verbleekte zichtbaar.

— O, die vertelling, mompelde hij.

— Welke vertelling ?

— 't Is maar gebabbel, stamelde Wouwe, die plots zeer verlegen scheen.

— Zeg het dan !

— Och, ik geloof er niets van...

— Ge bedoelt, dat de klok van zelf luidt, als er iemand van de Wolvenburg sterven moet.

— Hoe weet ge dat ? vroeg Wouwe verrast.

— Is het dat, wat ge bedoelt ?

— Ja, maar hoe komt gij er aan ?

— Een heer vertelde het mij gisteravond. Ik geloof dat hij van Balen heet, kan dat ?

— De jonge heer ?

— Ja...

— Denijs van Balen ?

— Juist. Ik ontmoette hem gisteravond.

— Maar, jonker, ik geloof niets van die bewering, hernam Wouwe doch zonder beslistheid in de toon.

— En ik stoor er mij niet aan.

Maar op datzelfde ogenblik dacht Doolage aan de wraakzucht van La Ruvière, die gisteren reeds bandieten op hem afgezonden had. En dat was ook geen droom geweest.

— Wacht, ik zal u binnen laten, er nam hij.

— Neen... Kom bij ons ontbijten. 't Moet daar koud zijn want 't heeft flink gevoren. En er zijn geen levensmiddelen binnen.

— Goed, ik kom dan dadelijk. Tot straks.

Bernard sloot het raam en ging zich vlug kleden. 't Was inderdaad koud op de Wolvenburg.

— 't Is toch beroerd al die geheimzinnigheid, juist nu ik wat meer geluk in mijn leven kan hebben, mompelde hij.

Toen hij bijna klaar was met zijn toilet, ging hij zich in de keuken wassen. Daar bevond zich een welput met emmer. Het koude water deed hem goed.

Weer deed Bernard een zonderlinge ontdekking. Van een schapraai stond de deur half open... En hij zag brood en kaas liggen en dat voedsel scheen nog zeer vers.

Er waren geen levensmiddelen op het kasteel, had Wouwe gezegd. En hier lagen ze voor 't grijpen en blijkbaar nog geen maanden.

— Spoken eten toch niet... dat ik weet, mompelde Bernard. Ik geloof, dat er hier bewoners waren, die de geesten niet vreesden. Misschien heb ik hen zonder het te weten verjaagd.

Dan wilde hij toch die geheimzinnige klok bekijken.

Hij zocht de toren en klom naar boven.

— Misschien heeft een windvlaag ze in beweging gebracht, hoopte hij nog.

Maar dadelijk moest hij die veronderstelling laten varen.

't Was een zware klok als van een kerk en ze hing goed beschut achter klankborden in de vier galmgaten van de toren.

Bernard bezichtigde ze. Hij hield veel van klokken. Op de mantel was sierlijk beeldwerk. In 't midden stond : « Amelberga is minen name. Ich luid over geboorte en dood. Roep de bijstand der getrouwen en verdrijf de bliksem ». Ze vertoonde ook het beeld der patrones van Mater.

De klok werd geluid met een dik zeel dat door de vloer naar omlaag leidde.

— Klok, waar is nu uw geheim ? vroeg Doolage. Ge luidt over dood... Maar ge schijnt me zo vriendelijk aan te zien, dat ge me toch zeker wel een lang en gelukkig leven wenst. Hoe kwaamt ge dan gisteren in beweging... En waarom ?

Doolage daalde het wenteltrapje af. Onderweg was nog een kamertje.

Bernard keek naar binnen en slaakte 'n gil... Daar stonden vier doodkisten.

Bernard beefde van schrik. Op zulk een gezicht was hij helemaal niet voorbereid en zijn eerste beweging was, om te vluchten. Maar hij beheerste zich. Zou dit kamertje van misdaad getuigen ?

Een opschrift op de muur trof hem. Daar stond : « lijkkasten voor de leden van 't geslacht Doolage van Mater ».

— Wel zo... hier zorgt men voor alles, ook voor 't allerlaatste, mompelde Bernard, dadelijk toch wat gerust gesteld.

Hij hief het deksel op van de bovenste kist. Dan zag hij dat het loden kisten waren met eiken omhulsel. In het deksel was het familiewapen gegrift.

— Wie heeft al die zonderlinge gedachten gekregen ? mompelde hij. En waarom al die kisten op een toren gesjouwd... en niet liever in de kelder ? Maar ik doe ze weg... Dus als ik het praatje van die klok moest geloven,

zou die bovenste kist voor mij zijn... Moest ik daarvoor naar Holland komen? Maar ik voel helemaal geen zin om er al in te gaan liggen.

Bernard spoedde zich naar beneden. Hij zou nu gaan ontbijten. Nog een verrassing wachtte hem. In de hal, voor de deur, lag een brief.

Bernard greep hem op en scheurde de omslag.

Ontroerd las hij :

« Mijnheer,

« De dame, die gij in De Gouden » Leeuw te Aalst een dienst bewezen » hebt, smeekt u, voor uw veiligheid te » zorgen. Blijf niet meer alleen op de » Wolvenburg. Neem personeel of lo- » geer elders. Uw leven is er in ge- » vaar. »

— Wat betekent dat nu weer? mompelde Bernard. De klok zou dus toch gelijk hebben. En hoe weet die dame alles! En waar is ze? Heb ik me dan gisteravond niet vergist? Was zij het waarlijk? Hoe geheimzinnig is dit alles? Hoe komt die brief hier? De deur is gesloten...

Doolage keek er naar... Ja, de deur was gegrendeld en op slot.

— Hoe geheimzinnig allemaal, maar ik zal de raad volgen, zo besloot hij en hij ging naar de hoeve.

SPITEL.

○ JONKER, ga niet op de Wolvenburg wonen! smeekte vrouw Wouwe, zodra Bernard binnentrad. De klok zegt, dat gij er sterven moet. Ik heb ze gehoord... Vergeef mij, dat ik mijn man niet wekte. Ik kon van benauwheid niet meer bedenken wat te doen.

— O, ge hadt gelijk te zwijgen, antwoordde Doolage. Ge hadt me genoeg gewaarschuwd en wat er ook gebeuren kon, ik moest me nu maar zelf uit de slag trekken. 't Is op de Wolvenburg een geheimzinnige boel.

— Kan het ook anders nadat mijnheer Walter, God vergeve het hem, er

zich opgehangen heeft! hernam de boerin. Het is een spooknest... een verblijf van geesten.

— Hebt ge nog wat anders gezien of gehoord dan de klok? vroeg de boer.

— Ja... en eerst vertelde Doolage de verschijning van de dame.

— Het spook... Jozef-Maria, het spook! En ge zijt nog gebleven! kreet Martina met schrik en bewondering tevens.

— Ik heb het zelfs achtervolgd tot in de hof...

— O, het had u de nek kunnen doen breken...

— Neen, het vluchtte... en daarom denk ik dat het een vrouw of een meisje was in levende lijve. Hoe het verdween, begrijp ik niet! Hoor eens, ik veronderstel, dat de een of ander het kasteel bewoont, want ik vond klederen, waswater en zelfs levensmiddelen.

En Bernard vertelde uitvoerig al zijn bevindingen, dikwijls onderbroken door uitroepingen van vrouw Wouwe.

Dan toonde hij het briefje. Hij vroeg welke voorname dames in de buurt woonden.

Geen andere dan Aleida van Balen, een aangenomen nichtje van Diederik van Balen.

Zou die dan de waarschuwing geschreven hebben?... Bernard besloot daar een beleefdheidsbezoek te brengen om eens te kunnen nagaan of de dame uit Aalst en die Aleida dezelfde persoon waren. Het zou toch wel heel toevallig zijn.

De boerin vertelde, dat Aleida weinig onder de mensen kwam. Ze woonde nu enige jaren op 't Vossenhol. Haar ouders waren dood. Hun kasteel had ergens in Kortrijk gestaan. Men zag het meisje alleen in de kerk. Dan droeg ze een doek om haar hoofd. Ze ging eigenlijk gekleed als een boerendochter. Diederik van Balen leefde ook eenvoudig.

— Hij moet wel, want hij is zo goed als arm, verzekerde Wouwe. Hij eet

zijn kapitaaltje op. De zoon is wel een brave kerel, maar gaat gaarne uit en helpt zeker het fortuintje nog vlugger naar de maan.

— Ik heb dus heel wat te onderzoeken, dacht Bernard.

Hij beloofde aan vrouw Wouwe voorlopig op de hoeve te logeren.

En nu wilde hij zich eerst naar Oudenaarde begeven om er notaris Lentenier te spreken. Die kon hem zeggen, hoe het met de inkomsten van de Wolvenburg stond.

Dadelijk na het ontbijt ging Bernard heen. De boer toonde de kortste weg naar de stad. De zon en de frisse vrieslucht wekten Bernard op.

— Kom, kom, geen zwarte gedachten, mompelde hij. Er zijn geen spoken. En klokken die van zelf luiden... dat mysterie zal wel opgehelderd worden.

Bernard bewonderde weer het landschap dat nu wit getoetst was door de vorst... Rustig stond Volkegems blank kerkje met het grijs torentje op de helling.

Doolage beklom de Wolvenberg, een woest verlaten oord. Het pad naar beneden leidde door de bossen. Aan het eind van de dreef stond een herbergje.

Bernard ging er binnen om inlichtingen te vragen.

Aan tafel zaten twee mannen. Ze dronken brandewijn.

— Wat doet ge hier? schreeuwde een van hen Bernard toe.

— Zwiig, Spitel, vermaande het slordig wijf achter de toonbank. Maak niet altijd ruzie, die heer miszegt u toch niets.

De stem van Spitel trof Bernard. Hij had die nog gehoord, maar hij kon zich niet herinneren waar. Zeker gisterenavond bij die rovers... En ja, de tweede man was de boer, die hem in de diligence aangeraden had bij het Stenen Kruis uit te stappen om hem zo in een valstrik te lokken.

Geen veilig gezelschap dus.

Maar Bernard was nu gewapend en vertrouwd op zijn pistolen.

— Vrouwetje, ik wou u maar alleen de weg naar Oudenaarde vragen, zei Doolage en hij legde een muntstuk op de toog.

— O, altijd recht door, mijnheer, en ge zult al gauw de stad zien, antwoordde de waardin. De baan wijst zich zelf.

— Nu ge hier binnen gekomen zijt, zult ge ons ook trakteren! eiste Spitel, die al dronken scheen.

Zijn makker hield het gelaat afgewend.

— Och, als ge dat wat beleefder vraagt, zal mijnheer u geen drank weigeren, beweerde de vrouw, die op eigen voordeel uit scheen te zijn.

— Ik voel helemaal geen verplichting om voor dronkaards drank te betalen, antwoordde Bernard. En dan zijn er lieden, die u dienst bewijzen om u later een poets te bakken.

Hij keek naar Spitel's kameraad, die zich echter hield, alsof hij de zinspeling niet begreep en aandachtig door het venster scheen te staren.

Bernard verliet de herberg en hoorde Spitel nog vloeken.

De kerel sprong ook naar buiten en trok zijn mes.

— Dronkaard... ik, een dronkaard... en gij een kale baron, maar ik zal uw bek eens oversnijden, raasde hij.

Bernard keerde zich om.

De waardin stond in de deur van haar herberg.

— Roep hem liever terug, hij weet niet wat hij zegt! waarschuwde Doolage.

— Als ze het in mijn huis maar niet doen, zie ik wel eens gaarne een vechtpartij, antwoordde ze.

— Ik maak een kruis over zijn tronie! snoefde Spitel. Ja, zo waar als ik de deerne bezitten wil... Een kruis op zijn tronie, dan zal de meid niet meer op die stokvis verliefd zijn... Ik maak hem zo lelijk als lucifer... Hier man, vechten zult ge met mij.

— Loeder, ik verwittig u! zei Ber-

nard. Ik ben gewoon met een pistool te werken.

— De meid zal van u spuwen, dat zeg ik... ik maak van u een remedie tegen de liefde.

Spitel kwam nog nader.

Bernard besloot nog niet dadelijk van zijn pistool gebruik te maken. Hij week wat achteruit.

— Ha, hij wil weglopen, tierde de ander... Neen, papieren manneke... De doodsklok heeft over u geluid en ge moet er aan. Maar ge moogt nog een paar dagen leven... een paar weken zelfs... eerst moet de meid u met uw lelijk bakkes zien. Een dubbel kruis maak ik er op.

Bernard zag een stuk hout en greep het snel. Hij gaf er Spitel zo'n geduchte stoot mee in de borst, dat de kerel achterover tuimelde en op de grond lag te vloeken.

Bernard sprong toe en boog zich over hem. Hij hield hem nu 't pistool voor het gelaat.

— Pebbel, help uw kameraad! riep de waardin. Hij gaat hem doodschieten.

Maar de andere scheen geen lust te hebben de herberg te verlaten.

Doolage zou de schelm echter niet doden.

— Spitel, zei hij spottend, ik zie dat uw tronie geschminkt is. Ge zijt zeker een rover, een van Jan De Lichte's bende, die hun waar gezicht niet durven vertonen? Ge hebt nu kennis met mij gemaakt... en ik vermaan u...

— O, laat mij leven! smeekte Spitel, die van angst sidderde.

— Ik zie dat ge een grote lafaard zijt ook.

— Ik wist niet wat ik deed.

— Vertel mij eens, op welke meid doelt ge, een meid, die op mij verliefd zou zijn...

— Een meid... een meid... wat heb ik dan gezegd?

— En hoe weet ge dat de klok van de Wolvenburg heeft geluid.

— Dat heb ik horen zeggen.

— En hoe kent ge mij?

— Maar ik ken u niet... Ik zag u van 't kasteel naar Wouwe gaan en ze zeiden dat gij de nieuwe heer zijt. Ik heb maar wat geraasd, dat komt van 't drinken. O, doodt mij niet.

— Als ge u nog zo aanstelt tegen mij, jaag ik u een kogel in uw lijf en dan heb ik 't land bevrijd van een rover. Ge weet het nu.

Doolage bekeek de herberg. Deze had tot uithangbord: « In het Wolfsbos ».

— Een roverskroeg, dacht de jonge man. Goed om te onthouden.

Hij verwijderde zich, omzichtig toch, want hij vertrouwde Spitel, Pebbel of de waardin niet. En in 't bos was een overval altijd gemakkelijk. Och, weldra was hij er buiten. Hij dacht over Spitel's woorden. Welke meid kon die vent bedoelen? Zeker had hij een twist gehad over een meisje en speelde hem dat alles door het hoofd. Hij had immers gedronken.

Bernard Doolage keek rond. Rechts welfde zich een berg. Een molenaar vertelde hem dat het de Enameberg was.

Bernard dacht even na en gaf zich rekenschap van de ligging.

De mulder wees hem de kerk en de abdij van Ename, de plaats van 't Steenen Kruis en van de Wolvenburg.

— Staat er beneden aan de berg een hoefje? vroeg Bernard.

— Ja.

— En er bij een kruis op een graf?

De molenaar keek hem wat vreemd aan, maar zweeg.

— Hij vertrouwt mij niet, dacht Bernard. Hij weet ook dat dit hoefje berucht is. Daar heb ik gisteren gezeten. Maar kan ik die molenaar vertrouwen? Staat hij niet in verband met de bende? Wees vertrouwd en vertrouw niemand, is nu 't beste.

Bernard groette en ging heen.

Toen hij omkeek was de molenaar verdwenen. Doolage zag een beweging aan de wieken. Deze hadden stil gelegen... Nu draaiden ze, maar niet in 't ronde. Ze zwenkten links, dan rechts,

dan weer links... Dat duurde enige minuten. Daarna hingen de wieken roerloos.

— Nog al geheimzinnigheid, dacht Doolage. Roept die kerel zijn trawanten? Moet hij de kerels van de hoeve aan de Enameberg verwittigen? Is de hele streek dan door schelmen verpest.

Aan een kromming van de weg zag hij eensklaps in de diepte de stad. Boven op een wijde vlek van rode daken, rees de Sint-Walburgatoren op, die toen nog haar sierlijke spits bezat en daarnaast prijkte die van het fijne stadshuis. Meer naar voren scheen de zon op de eerwaardige Pamelkerk. Aan de andere zijde van de stad welden zich de heuvels met dorpen en molens bezet.

— Hoe schoon! zei Bernard vol bewondering.

En hij bleef, getroffen voor dat wijdse panorama staan.

GEVANGEN.

NOG stond Bernard Doolage te genieten van het heerlijk landschap, dat ook bij wintertijd de Scheldevallei vertoont, toen hij 't geklepper van hoeven hoorde. Twee ruiters daalden in volle vaart de hellende weg af, maar hielden nu hun paarden in.

En tot zijn schrik zag Bernard pistolen op hem gericht.

— Geen verzet of we schieten u neer! zei een der mannen.

Bernard meende dat zij handlangers waren van Spitel, maar tot zijn geruststelling klonk het:

— Wij behoren tot het gerecht.

— O, en de molenaar heeft u zeker met zijn wieken geroepen. Hij wist dat ge in de streek patroeljeerde.

— Dat gaat u niet aan!

— Gij houdt mij voor een rover? Ik zal u mijn papieren overhandigen.

De ruiter, die de overste scheen van de andere, hernam met een afwerend gebaar.

— Nu niet. Steek geen hand in uw

zak of wij schieten. We kennen die listen.

— Maar hemel, gij en de molenaar vergissen u! Ik ben Bernard Doolage van Mater en woon sinds gister op de Wolvenburg.

Die woorden bleken echter niet de minste indruk te maken.

— Gij wilt naar 't hoeve van de Enameberg, hé? vroeg de overste.

— Dat is niet waar...

— Langs een omweg!

— Maar dat was helemaal mijn plan niet! Ik ga naar Oudenaarde.

— Ge spraakt toch over die hoeve. Hoe kent ge ze?

Maar Bernard hield zijn woorden in.

Hij had aan het meisje gezworen over zijn aanhouding en vlucht te zwijgen en hij mocht zijn eed niet schenden.

— Komaan, ge spreekt niet! hernam de overste. Hoe kent ge die hoeve en waarom vroeg ge er naar?

— Dat kan ik niet zeggen.

— Juist... Kunnen wel, maar niet willen! Ge gaat naar Oudenaarde... wel dat is heel goed... maar ge zult ons gezelschap houden.

— Als gevangene dan?

— Natuurlijk!

— Maar wat heb ik misdaan?

— O, dat zullen we wel onderzoeken... Daarvoor zijn middelen genoeg, tot de pijnbank toe. Er zijn veel heren die met de rovers van Jan De Lichte meespanssen... en het wordt tijd daar eens een eind aan te maken.

— Ik zweer u dat ge een onschuldige medeneemt, een eerlijk man!

— Tut, tut, we verbabbelen onze tijd niet...

De ruiters sprongen van hun paard; een haalde een touw te voorschijn.

— Mij binden? kreet Bernard met afschuw.

— Een voorzorg! De rovers staan voor elkaar in en ze kunnen hier of daar verschijnen om u te helpen.

— Als 't dan moet, zal ik gewillig meegaan.

Maar de ruiters grepen Bernard vast en trokken zijn armen over de rug.

— Verzet u niet, want we hebben verlof om weerbarstigen dadelijk naar 't pierenland te zenden, waarschuwde de overste.

— Zijt ge wel gerechtsdienaren? vroeg Doolage, die nu eensklaps aan een list van La Ruwière dacht.

— Stel u gerust... we zijn van de openbare macht, al dragen we geen uniform, om zo gemakkelijker canaille van uw soort te verrassen.

— Canaille... en mij binden... weet ge wat ge doet! hernam Doolage. 't Zal blijken dat ik de heer van de Wolvenburg ben.

— Die al zo lang onbewoond staat.

— Ik ben pas gisteren aangekomen uit Holland.

— En nu reeds kent ge dat hoefje aan de Enameberg! Een reden te meer om u mee te leiden. Hier tussen de paarden.

Een eind van het touw werd aan de zadelknop bevestigd. Bernard zuchtte. Te Oudenaarde zou hij wel recht krijgen en notaris Lentenier als getuige dagen.

Somber gestemd ging hij heen. Hij was niet optimistisch over zijn lot. Hij wist hoe lichtvaardig het gerecht oordeelde. En ja, wie kende hem hier? Hij was een vreemdeling. Zijn papieren? Rovers hadden die ook. En niet mogen spreken over de aanranding van de vorige avond! Al te lichtvaardig had hij die eed afgelegd.

Die overste had van de pijnbank gesproken. Bernard sidderde... Het was hem niet onbekend, hoe gemakkelijk men de torture toepaste... Het gerecht zou snel handelen, juist omdat het volk verbitterd was over de onveiligheid, over al de roversdaden, de inbraken en moorden.

Nu reeds kwamen mensen toegelopen en opgewonden klonk het:

— Een rover gepakt!

— En nog wel een mijnheer!

— Ja, die doen mee...

— Dat ze hem maar dadelijk radbraken!

Doolage zag woedende gezichten en dreigende gebaren... Als dat opgehitste volk hem nu eens aanviel!

— Maakt plaats! riep de overste. Weest gerust, mensen. 't Zal gauw gedaan zijn met Jan De Lichte en zijn bende.

Meer en meer toeschouwers stroomden samen. Oudenaarde geraakte in rep en roer.

— Een rover! Een rover! schreeuwde men elkaar toe.

En weldra beweerde men, dat het Jan De Lichte zelf was.

— Slaat hem dood! tierde een straatslijper.

— Ja, slaat hem dood! herhaalde men.

Bernard verbleekte. Zou hij nu sterven door de handen van de woedende menigte, van verblind gepeupel.

De voorspelling van Wolvenburgs klok flitste hem door de geest...

Een nog jonge vrouw, niet onbevalig, maar met een vreemde glans in de ogen, drong tot bij hem door.

— Reken op mij! zei ze en ze knikte hem bemoedigend toe.

Een der ruiters sloeg naar haar en de dame keerde haastig bij de menigte terug, die haar scheen te bespotten.

— Reken op mij! Dat klonk Bernard eerst bemoedigend toe.

Maar had die vrouw invloed? De ruiters hadden haar toch niet met eerbied bejegend.

Meer en meer mensen kwamen aangelopen. Doolage zag al die woedende gezichten en dreigende gebaren. En woester klonk het groep.

— Mensen, ik ben onschuldig! riep hij in wanhoop.

Schoutsknechten snelden toe en drevden het volk op een afstand.

— Eerbied voor het gerecht! vermaande ze. De kerel zal aan zijn straf niet ontsnappen!

Zo, te midden van het lawaai, bereikte men toch de markt. Uit het

stadhuis kwam een wacht van Franse soldaten, allen bejaarde mannen, niet geschikt meer voor de oorlog.

Ze begonnen op het volk te slaan en hadden aldus spoedig plaats gemaakt. Nu kwam een oud gebogen mannetje. Het was de schout, een burger der stad, door de Fransen aange- steld. Hij leunde op de arm van een grove deerne. Hij bekeek Doolage en mompelde :

— Juist, juist... een rover... een jonge rover... een als heer geklede ro- ver... wel zeker een gevaarlijke rover.

— Mijnheer, ik heet Bernard Doola- ge van Mater, antwoordde de gevange- ne en hier heeft een dwaze vergissing plaats.

Het schoutje gichelde.

— Een dwaze vergissing, herhaalde hij. Dwaas... dwaas... Hij zegt, dat het gerecht dwaas is... Hoort ge dat, Fa- rilda ? Dwaas, juist... Dus ben ik, de wettige schout, ook dwaas hé ? Een schone begroeting. Een dwaze schout en geen dwaze rover.

— Maar gij doet me zeggen wat ik niet zeg, hernam Doolage.

— Zeggen, wat ge niet zegt... hé, dat is vreemd !

— Wilt ge notaris Lentenier laten roepen ?

— Of ik wil ? Moet ik ook uw laar- zen kuisen... en uw baard scheren ? Hoort ge dat, Farilda ? Hij draagt me boodschappen op. Hij durft hé ?

— Leg hem op de pijnbank Joos, sprak de deerne met ruwe stem. Dan mag ik komen kijken hé ?

— Heer schout, is die meid ook van 't gerecht ? vroeg Bernard verontwaardigd. Ze ziet er mij een lichtekooi uit en ge laat mij door zo een bespotten.

— Ik ben het lief van de schout ! zei Farilda zonder de minste schaamte.

— Stil, stil... dat moet hier niet ge- zegd worden, fluisterde de ambtenaar plots geërgerd.

— Ieder mag dat weten ! Wij lachen immers met al de brave burgertjes en burgeresjes en hun zoete zegen ! En ge

moogt fier zijn, nog een wijfje als ik te krijgen.

Farilda zette uitdagend de handen in de zij en keek brutaal rond.

— Ik zou anders wel eens op uw gevangene kunnen verlieven, spotte ze.

— Stil, Farilda.

— Ik heet Bernard Doolage, riep de aangehoudene nu.

— Van Mater hé ? Ja, ja, ik heb het verstaan. De dwaze schout is niet doof.

— Ik woon op de Wolvenburg.

— Ge kent de streek goed... slim- me rover ! Ge weet zeker ook, dat Wal- ter Doolage die streek eens wilde be- zien door een venstertje van hennep, zoals we u onze dwaze stad eens zullen laten bewonderen ? Maar zo'n venster- tje springt dicht, knap... en dat doet pijn aan de hals.

— Walter Doolage, hernam de deer- ne. Een fijne kerel... Ha... ik kende hem goed. En hij mij. Hij kende veel schone meisjes, zoals ik... Ja, waarach- tig, gij lijkt er op, vervolgde ze tot Bernard... Als ge familie zijt van de oude, verwondert het me niet, dat ze u hier gebonden brengen...

— Mijnheer de schout, dat gaat te ver ! protesteerde Bernard. Ik zeg u, dat ik de heer van Mater ben.

— Zo, zo...

— Gij gelooft mij niet ?

— Jawel... jawel... ik zal u zelfs de sleutels van de stadskas geven... van onze dwaze stadskas.

— Zie mijn papieren in...

— Papieren ! En de schout lachte luid. Papieren... juist, papieren... Hij denkt dat de schout een dwaas is... dat de schout niet weet, hoe gewillig het papier is... Dwaas hé ?... Misschien ge- looft hij wel, dat de dwaze beul hem het venstertje van touw om de armen zal doen... Aan de hals kittelt het te veel...

— Mijnheer, ik verdedig mij en ge houdt me voor de gek ! riep Doolage verontwaardigd uit.

— Nu wordt hij kwaad, spotte de schout. Weet ge wat, stop hem eerst

bij de lieve meisjes... dan zal hij wat kalmeren.

— Mijnheer, ik vraag recht! Zonder onderzoek kunt gij mij niet opsluiten.

— Niet kunnen? Och, dat gaat zo gemakkelijk... En wees niet boos... lieve meisje zijn het, twee nog wel... aardig gezelschap... ik zou in uw plaats willen zijn... De een heet Lotje en de andere Mariette. Waarlijk twee roosjes.

— Wilt gij wel eens uw bek houden, Joos! snauwde Farilda. En hoe kent gij de namen dier meisjes?

— Uit 't onderzoek.

— Gij zijt bij hen geweest...

— Neen, neen...

— Lieg niet! Ik vertrouw u niet... daarom kwam ik mee. Pas op... bedriegt ge me, dan haal ik uw gezicht open... Farilda woont bij u en ze duldt geen mededingsters.

— Stil toch...

— Ik waarschuw u... Ik zou uw ogen uit uw kop krabben, al zijt u honderd maal de schout van Oudenaarde.

— Maar Farilda toch...

— Ja, ja... Farilda... Farilda...

— Ik zei toch alleen, dat mijnheer Doolage bij de meisjes mag gaan...

— Ik protesteer ook, omdat ik buiten uw rechtsgebied aangehouden werd, sprak Bernard nu weer. Over de Schelde is het het Land van Aalst...

— Domme indelingen van overheidspersonen, die nu niets meer te zeggen hebben, hernam heer Joos. De Fransen hebben mij aangesteld tot schout en ik doe, wat ik wil... Hebt ge dat begrepen? En hier is 't mij te fris.

Hij gaf een wenk aan de soldaten, die Doolage nu wegleidden. Bernard werd nog somberder.

Hij was in de macht van een kerel, die door de vijand tot een ambt verheven was en blijkbaar tot het gepeupel behoorde, zoals hij daar verscheen met een deerne, onder wiens macht hij stond.

Zou die recht spreken?

Daar kwamen nog twee magistraten,

deftige lieden. Ze schenen zich niets van Bernard aan te trekken.

LOTJE.

DE gevangenis waarin Bernard Doolage gestoken werd, was een grote kelder achter het stadhuis. Door getraliede venstergaten viel toch wat licht naar binnen.

— Wanneer zullen ze mij nu verhoren? vroeg Bernard aan de soldaten.

Maar deze trokken de deur dicht na slechts met een grijns geantwoord te hebben.

Toch hadden ze hem eerst van zijn boeien bevrijd.

— Wel, we krijgen gezelschap en nog wel een jonge knappe heer! klonk het eensklaps.

In de verste hoek, achter een dikke pilaar, bemerkte Bernard twee meisjes.

Hij ging er heen om te onderzoeken met wie hij hier opgesloten was, want in die dagen stopte men in de kelders dikwijls allerlei lieden bijeen.

Bernard ontstelde: hij herkende in een der medegevangenen het meisje, dat hem uit de hoeve van de Enamberg had bevrijd.

Zij zag ook dadelijk wie hij was, want ze riep spottend:

— Ha, dat is goed besteed; de verrader wordt ook achter de grendels gezet.

— De verrader?

— Lotje, kent gij die nette, flinke heer? vroeg de andere gevangene. Wel, gij hebt voorname kennissen.

— Zwijg! snauwde Lotje haar gezellin toe, die dus blijkbaar Mariette was, zoals de schout haar genoemd had.

Lotje wenkte Doolage in een andere hoek en fluisterde, maar toch klonk haar stem verwijtend.

— Gij hebt uw eed niet gehouden...

— Jawel... anders zat ik hier niet!

Lotje keek hem verrast aan.

— Hebt gij ons dan niet verklapt? vroeg zij.

— Wel neen...

— Ik dacht het...

— En zou ik dan hier zijn ?

— Dat begreep ik ook niet. Vanmorgen om zes uur al, kwamen er Franse soldaten op ons hof. Al de mannen waren juist weg. Mariette, die daar zit, was bij mij gekomen. Ik was opgestaan om haar binnen te laten. Toen sprongen de soldaten toe. Natuurlijk dacht ik seffens dat gij ons verklapt had.

— Ik verzeker u van neen...

— Dan zijn wij door anderen verklapt.

— Vertrouwt gij Mariette ?

— O, ja, want haar vrijer behoort tot onze groep.

Bernard dacht aan de mulder, maar hij wilde hem niet noemen. Die man had zijn plicht gedaan.

— Maar waarom hebben ze u aangehouden ? vroeg Lotje.

— Omdat zij denken dat ik een rover ben.

— Maar ze kunnen toch niets bewijzen !...

— Die schout wil niet naar me luisteren. Hij lijkt wel gek. Maar ze zullen me natuurlijk moeten loslaten. Ze menen inderdaad, dat ik op uw hoeve bekend ben...

— O, mijnheer, zult ge nu ook zwijgen ? smeekte Lotje.

— Ik heb het gezworen en ik zal mijn woord niet breken.

— O, ik dank u...

— En toch... gij hebt mij verlost... als ik dat zei, ware het goed voor u...

— Neen, neen, dan is alles verraden. En ze zouden mijn vader zoeken.

— Maar als ze u ondervragen ?

— Ik lieg alles af.

Doolage aarzelde even. Dan vervolgde hij :

— Ondervragen op de pijnbank ?

— O, neen... dat zullen ze niet doen.

Lotje's stem trilde bij die woorden.

— Zeg eens, is dat nu haast gedaan met die minnekozerij ? vroeg Mariette. Ik ben hier ook nog, hoor !

— Zwijg toch, zei Lotje nijdig. 't Is of ge niet weet waar ge zijt.

— Omdat ik niet ween en klaag !

Ze kwam nader en Bernard zag haar nu in 't gelaat, een grof, maar toch schoon gezicht.

— Wil ik u eens wat zeggen. Onze mannen zullen ons verlossen ! Daar vertrouwd ik op en daarom geen verdriet ! riep ze.

— Wij worden streng bewaakt, verzekerde Lotje.

— Onze mannen staan voor niets. Is mijnheer ook van de bende.

— Maar neen !

— Hoe kent ge hem dan zo goed ? De kapitein heeft verboden buiten de bende te verkeren.

Doolage liet zich op een bank zinken. In welk een toestand bevond hij zich nu ? Opgesloten met deernen van een bende van Jan De Lichte. En hij kon bij die vervloekte schout geen gehoor krijgen.

Mariette kwam naast hem zitten.

Ze nam zijn hand en zei :

— Hoe blank ! Geen werken gewoon.

— Laat mij met rust ! snauwde Doolage en hij sprong op.

— Wilt ge van de liefde niet weten. Mag ik u eens niet kussen, schone jongen ?

— Mariette, houd u toch stil, vermaande Lotje.

— Jaloers ? Ja, ja. Lotje is jaloers. Zij zoekt het altijd bij die grote heren. Eerst jonker... nu zal ik zijn naam niet noemen...

Een gloed sloeg Lotje in 't gelaat.

— Als ge over die loeder durft spreken, krab ik u 't gezicht open ! dreigde ze en toonde haar nagels.

Bernard begreep wel, dat ze op La Ruwière doelden.

Die stond dus ook met de bende van Jan De Lichte in verbinding. Goed, dat hij 't wist. Dien te sparen, had hij niet gezworen.

Maar hij zat hier zelf als beschuldigde.

— M'n ziele, ik ben op deze jonker

verliefd! hernam Mariette. Toe, mijnheer, zet u naast mij... ik verveel me zo... We zullen elkaar troosten. Ben ik niet schoon?

Doolage wendde zich af.

Toen riep de slet hem allerlei beledigingen toe, ofschoon Lotje haar aanmaande te zwijgen.

— Wat mensen! dacht Bernard. En ik word er mee gelijk gesteld. 'k Moet dat alles aanhoren.

Als hij in de richting van Mariette keek, lonkte de deerne naar hem.

— Ik zal het aan Spitel zeggen! verzekerde Lotje.

Verrast luisterde Doolage nu toe.

Spitel... ha, ja, dat was de dronken geweldenaar uit de kroeg « Het Wolfbos ». En dus de minnaar van deze slet.

— Spitel... Spitel! herhaalde Mariette. Denkt ge dat hij baas is over mij! Ik neem de vrijer, die ik wil... en als Spitel durft brommen sla ik hem mijn hand in zijn tronie.

— Doelde Spitel op dit schepsel, toen hij in zijn jaloersheid mij een kruis over mijn gezicht wou snijden? vroeg Doolage zich af. Och, waar moei ik me mee? Mijn eigen geval is al lastig genoeg.

Een uur ging voorbij. Eindelijk werd de deur geopend. Twee soldaten traden binnen.

— O, wat lelijke duivels! riep Mariette. Zie eens die ene... zijn benen zijn zo krom als een boog. En die ander heeft een kas op de rug.

De soldaten namen Doolage bij de arm.

— Wat moet ik doen? vroeg deze in 't Frans.

— Bij de schout...

— Eindelijk!

— Niet spreken tot ons... wij hebben niets te vertellen...

— Sluit ge hem in een betere kamer? vroeg Mariette. Och, ge verstaat ons toch niet. Wacht lelijke dragonders, tot we vrij zijn. Dan zullen wij u eens komen halen en de een bij zijn

kromme benen en de andere bij zijn bult ophangen.

— Houdt toch uw mond! drong Lotje weer aan.

— Ze verstaan ons immers toch niet. Zet niet zo'n triestig gezicht. De mannen komen ons halen. Heeft Jan de Lichte ooit een van de bende in 't kot gelaten? Hij haalde mijn moeder wel uit het Steen te Aalst. Hij was toen een deftig ruiter. Aan het Steen stapte hij af. Een onzer mannen zat in een kelder en greep de baas bij 't been. Zo wist Jan dat ons volk daar zat. Hij haalde ze er allen uit.

Maar Bernard hoorde het verhaal niet verder... Hij moest naar de schout.

'T VERHOOR.

MIJNHEER de schout, ik dank u, dat gij mij nu toch verhoort, zei Bernard, toen hij boven kwam.

Maar nijdig viel de magistraat hem in de rede, snauwend:

— Zwijgen!

De schout bladerde in een wetboek. Hij deed dit blijkbaar om zich een air te geven van voornaamheid. Farilda was nu weg. Er zat hier ook een klerk.

Eindelijk hief de schout het hoofd op en vroeg:

— Uw naam?

— Bernard Doolage van Mater.

— Is het nu uit met uw komedie?

Ik vraag uw echte naam, uw lompe, grove naam... want gij komt natuurlijk uit een krocht, een hol, een hut ergens in die vervloekte bossen van Velzeke, Dikkelvenne, Herzele, waar al dat gespuis gekweekt wordt. Uw moeder was zo'n bezembindster of schooister, die u nooit heeft kunnen zeggen waar uw vader opgehangen werd.

— Mijnheer de schout, gij beledigt mij zwaar. Mijn vader was Louis Doolage van Mater en mijn moeder Maria van Broecke, eerbare lieden.

— Die kerel is een vervloekte stijfkop, zei de ambtenaar tot zijn schrij-

ver, die met het gebrilde hoofd ernstig knikte.

— Uw naam ? hernam de schout.

— Ik herhaal : Bernard Doolage.

Het driftig kereltje gooide de beschuldigde het wetboek toe. Bernard kon het ontwijken en de foliant plofte op de vloer.

— Wel zo, ge meent, dat ik de dwaaze knul ben, waarvoor ge mij uitgescheiden hebt ? raasde de schout. Ik ben aangesteld door de Franse opperbevelhebber om hier orde en rust te handhaven. Mij hebben ze gekozen en al de dompers, die vroeger hier zogenaamd recht spraken, op zij geschoven. Ge hebt daar twee van die sufferers gezien.

— Ik betwist toch uw gezag niet...

— Ge spot met mij !

— Ik protesteer tegen uw laster. Zie mijn papieren in...

— Uw papieren ? Die vervloekte Jan De Lichte heeft allerlei lieden in zijn bende... tot zelfs weggelopen notarissen, klerken en magistraten toe. Die flikken daar de schoonste papieren aan elkaar en ze stelen de zegels uit de gemeentehuizen van de boeren die Vlaanderen besturen, maar beter over hun koeien alleen zouden regeren. Doch ik ben een man, die de wet kent. Ha gij zijt een edelman en daar in de kelder vindt ge al dadelijk een vriendin, een kennis uit het roversbos, met wie ge stond te fluisteren. Of is dat ook niet waar ?

Bernard schrok, men had hem dus bespied, toen hij met Lotje sprak. Neen, hij kon het niet ontkennen ! En dat moest verdacht lijken. Hij was inderdaad onvoorzichtig geweest.

— Liegt ge dat ook af ? vroeg de schout met spottende stem.

— Ik heb met een der gevangenen gesproken.

— Met uw lief, met uw vrouw misschien, met wie ge over de bezemstok getrouwd zijt... Er is in de bende immers een oud wijf, dat huwelijken sluit, zo'n oude toverkol.

— Ik heb met de benden van Jan

De Lichte helemaal niets te maken. Ik ben pas gisteravond uit Holland gekomen.

— Wat ? Uit Holland ?

— Ja... en mijn papieren zullen het u bewijzen.

— Uit Holland ? En Frankrijk is in oorlog met Holland... En die Hollanders geven u een paspoort naar de zuidelijke Nederlanden. Ha, die baarlijke duivels van Jan De Lichte durven wel voor spion spelen ook. Als het maar geld opbrengt, zijn ze tot alles bereid.

— Mijn stukken zijn familiepapieren en geen paspoort. Te Antwerpen heb ik op die papieren een pas gekregen en een brief van notaris Lentenier, hier ter stede, bewijst waarom ik naar deze gewesten kwam...

— Jan De Lichte kan alles bewijzen wat hij wil. 't Is een sluwe schurk. Verstand heeft hij voor een dozijn... ik beken het. Maar praat liever eens over die meisjes beneden. Wacht, ik zal ze laten halen.

De soldaten gingen om Lotje en Mariette.

Intussen liet de schout zich het wetboek brengen dat nog steeds op de grond lag. Hij bladerde hierin, totdat de stem van Mariette hem stoorde.

— Ha, zo, riep de deerne, moeten wij weer voor het kramiekelijk ventje komen, die remedie tegen de liefde ? Ja, ja, daar zit hij... dat misbaksel.

— Zult ge zwijgen ? brulde de schout.

— Voor u, zo'n lelijskaard ?

— Ik ben de schout.

— En ik de blonde Mariette om het u te zeggen... De mannen zijn zot achter mij. Maar u zou ik de nek toewringen... Uw moeder was zeker een toverkol ? Ze hadden u bij uw geboorte beter in een zak gestoken en in het water gesmeten.

De gendarmen schudden Mariette onzacht heen en weer.

— Blijf van mijn lijf ! tierde de deerne woedend. Gij met uw kromme stelten... en gij met uw bult...

— Mariette, luister nu eens ! hernam

de schout. Ik ben niet kwaad om hetgeen ge zegt; ik weet, hoe ze spreken in de bossen...

— En gij zult het nog beter horen, als Jan De Lichte er u brengt.

Lotje schrok geweldig. Haar vriendin bekende nu feitelijk dat zij tot de roversbende behoorde.

— Dus, ge zijt goed bevriend met die mijnheer De Lichte? vroeg de schout.

— O, ja... en als hij met mij wil trouwen, ben ik seffens gereed.

— Ge zijt van de bende... ge steekt het niet weg?

— De bende, de bende... welke bende?

— Van Jan De Lichte...

— Wat de mannen uitsteken, gaat mij niet aan! Ik ontmoet ze in de herbergen en dat is alleen voor het plezier. 't Zijn mijn zaken niet, hoe ze hun geld verdienen, als de beurs maar gespekt is.

— Gij doet ook mee aan het roven en het stelen.

— Ge liegt, oude kromme notenkraaker! Schone meisjes als ik moeten niet werken of stelen of roven. De mannen brengen gaarne genoeg zo het geld. En ik zeg u, dat ge me beter zoudt loslaten, want ze zullen u halen en u voor de vogels aan een hoge boom hangen. Maar die zullen ook niet van u willen weten. Dan droogt ge maar uit als een tak in het bos.

— We zullen u ophangen, lieve Mariette! treiterde de schout.

— O, doe maar! Ik geef er niet om... Als ik dood ben, voel ik dat niet... Och, klein, lelijk schoutje, met uw veel te grote kop op uw belachelijk scheef lijfje... ge peinst me benauwd te maken, maar vrees liever voor uw leven! Als ge me gevangen houdt, moet gij er aan; als ge me ophangt, steken ze de stad in brand... 't Zijn felle kleppers, ginds in de bossen, mannen die voor niets staan.

— We zullen het zien! Ge zijt een brutale feeks...

De schout liet Mariette terug naar de

gevangenis brengen. Hij had haar voor het verhoor niet nodig. Dan keek hij Lotje aan en vroeg:

— Kent gij die man?

De schout wees naar Doolage.

— Neen, mijnheer. Maar gisteren is hij bij ons geweest, om de weg te vragen naar het kasteel Wolvenburg. Anders heb ik die heer nooit gezien.

— En was het over die weg dat ge samen zo stondt te fezelen? hernam de schout.

— Ik vroeg aan mijnheer om bij u ten beste voor mij te spreken.

— Aan een medegevangene?

— Dat wist ik nog niet. Ik meende, dat hij een bezoeker was. Een uur voor hem, kwamen er ook twee dames en drie heren naar ons kijken uit nieuwsgierigheid. De wacht liet ze binnen.

— Met mijn toelating... En ge zult nog wel eens voor heel de stad pronk gesteld worden. Wacht maar.

— Wat heb ik dan toch misdaan, mijnheer?

— Uw vriendin is openhartiger... die zegt tenminste dat ze Jan De Lichte uw aller afgod, kent.

— Er kwamen bij ons kooplieden, die de weg vroegen, en leurders. Er waren er misschien bij die tot de bende behoorden. Hoe zouden wij dat kunnen weten? Mariette was mijn vriendin niet...

— Ze kwam dan deze morgen bij u om te vechten zeker?

— Ze vroeg om zich een beetje te mogen verwarmen... Zij leurt ook. Kent zij Jan De Lichte, dat is mijn schuld niet.

— Ja, ja, gij zijt een engel... Dat zal die fijne mijnheer, met zijn gestolen, reeds kale frak, ook wel beweren... Ik stop u bij elkaar en ge zijt nog niet tevreden...

— Mijnheer de schout, gij beledigt een onschuldige edelman, die ge niet wilt verhoren, wiens papieren ge weigert te onderzoeken, zei Bernard. Ik zal niet meer op uw vragen antwoorden, maar ik doe een beroep op het

hoger bestuur en allereerst op de beide magistraten die ik hier zag.

— Dus ben ik onrechtvaardig ? riep de schout nijdig.

Doolage antwoordde niet.

— Doe uw bek open, tierde de kerel, die met de vijand geheuld en daarom dit ambt verkregen had. Ik ben onrechtvaardig, hé ?

Maar Bernard wendde zich om en keek door het venster.

— Onbeleefderik, gij beledigt de schout van Oudenaarde, hilde de zonderlinge magistraat.

— Als ge me toch voor een rover houdt, wat kan het u dan schelen of een bandiet u eerbied betoont of niet ?

— In de ijzers zal ik u slaan...

— Weet wat ge doet ! Mijn paspoort waarborgt mijn bescherming... tenzij gij kunt bewijzen, dat ik ze niet waardig ben. Waarom ben ik aangehouden.

— Omdat gij u naar een rovershol wilde begeven !

— Ik was op weg naar Oudenaarde om hier notaris Lentenier te bezoeken. Daag deze als getuige en ontbiedt ook Baptiste Wouwe, de boer van de Wolvenburg.

— Ge moet mij de wet niet voor-schrijven !

— Och, 't is waar, ik zal het best zwijgen, zoals ik gezegd heb.

— Als gij niet wilt spreken mij goed. Soldaten brengt hem in de gevangenis. Daar zal hij kalmer worden.

— Maar ik zal tegenover u voldoening eisen ! verzekerde Doolage.

De wacht leidde hem en Lotje weer in de kelder.

URSULA LARIFERE.

PAS waren Lotje en Bernard terug in de gevangenis geleid, of men bracht een nieuwe aangehoudene. Mariette begroette hem met veel gejuich.

— Spitel ! riep ze. O, mijn brave, trouwe Spitel, tot in de gevangenis volgt ge mij. Kom hier, ik moet u daarvoor eens flink kussen.

Maar Spitel scheen daarop niet gesteld te zijn. Hij weerde vloekend de meid af en keek zeer neerslachtig. Dan bemerkte hij Bernard Doolage.

— Gij lafaard ! zei hij verrast. Gij hebt mij toch verklikt... en belonen ze u zo ? 't Is wel besteed.

— Ik heb niemand verklikt en ik verzoek u mij gerust te laten.

— Gij hebt mij niet verraden ? In de herberg het « Wolfbos » gedroeg ik mij dwaas, maar ik had wat te veel gedronken.

— Ik herhaal, dat ik niets met u te maken heb. Ik ben een eerlijk mens en gij zijt een rover. Nog zijt ge vermomd. Uw gans gezicht zit vol verf.

— In 's hemelsnaam, zeg dat toch niet ! Ik ben gesminkt, maar niet om te gaan stelen.

— Hoor eens, ik zeg u voor de derde maal dat ik niets met uw zaken te stellen heb !

De deur werd geopend en in de kier verscheen het grijnzend gelaat van de schout.

— De nieuwe rover is ook al een goede kennis van de zogenaamde mijnheer Doolage van Mater ! spotte hij. En toch is die edelman gisteren pas uit de vreemde gekomen.

— Ik werd deze ochtend door deze kerel aangevallen.

— Ja... ja... ge zult wel weer een uitlegging hebben, maar de schout is zo dwaas niet als ge denkt. Tot ziens, hoor.

En de magistraat trok de deur dicht.

— Wij worden hier afgeloerd ! riep Mariette. Waar mag dat spionnengat ergens zijn ?

Ze keek rond, maar vond geen opening of venstertje.

— 't Is hier vervloekt koud, hernam ze. Spitel, kom wat dicht bij me zitten, dat verwarmt.

— Houd op met die flauwe praat ! snauwde de rover. Onze toestand is niet aangenaam... bedenk dat toch eens.

Hij scheen soms als verpletterd door zijn avontuur.

De stem scheen Bernard niet vreemd. Hij had de kerel keze morgen ontmoet, maar ook wel eerder, meende hij. Zeker was hij gister avond bij de aanranders.

— Mijnheer, ge ziet mij voor een rover aan... en toch vergist ge u, sprak Spitel, meer nader tredend.

— Ik stel niet het minste belang in uw zaken, verzekerde Bernard nogmaals. Als gij uw plicht wilt doen, zeg dan aan de schout, dat gij mij deze ochtend lastig hebt gevallen en dat zulks onze enige kennismaking was. Nu word ik tot uw gezellen gerekend en de hemel beware mij daarvoor.

— Zo, zo... ik zou ten gunste van u moeten getuigen ?

— De waarheid zeggen, meer vraag ik niet.

Eensklaps begon Spitel in het Frans.

— Laten wij elkaar steunen, hernam hij. Ik ben ook van goede familie.

Verrast hoorde Doolage hoe goed Spitel de vreemde taal sprak. Deze moest een man van hogere stand zijn en Spitel vervolgde :

— Ik ging uit voor een liefde-avontuurtje en daarom verfdde ik mijn gezicht, maar met roverij heeft zulks niets te maken.

— Lotje, ze willen ons bedriegen ! riep Mariette. Hoor, ze spreken Frans.

Ze kwam voor Spitel staan en tierde.

— Nu wilt ge me niet kennen hé ? Maar in het bos was ik uw liefje, uw roosje en wat woorden haalde gij nog uit, want ge zijt een geleerde vent. Maar ge kent Jan De Lichte nog beter dan ik.

— Zwijg toch ! snauwde Spitel verschrikt.

— Ge zoudt ons willen verraden, om zelf vrij te pleiten, want ik heb het altijd gezegd, dat gij veel grote heren kent.

En stiller vervolgde ze :

— Maak u toch niet overstuur. De kapitein laat er ons uithalen.

— Zwijg over de kapitein ! Ze luisteren ons af.

— En wat zou dat, als wij toch bevrijd worden.

Doolage gaf niet om dit gesprek. In zijn mantel gedoken stapte hij heen en weer, want het was inderdaad koud in deze kelder. Bernard zag erg tegen de nacht op.

De soldaten brachten brood en water. Ze waren begeleid door een bejaarde cipier.

— Moeten wij dat opvreten ? vroeg Mariette. Wij zijn beters gewoon, oude karbonkel ! Ziet ge ons voor varkens aan ?

Ze nam een homp brood en slingerde het de oud-gediende in het gelaat. Deze vloekte en schopte naar de deerne, maar verloor het evenwicht en tuimelde achterover. Mariette schoot in een luide lach.

— Gij moet wel vier zulke kromme pikkels hebben in plaats van twee en gewilt nog op één staan, sukkelaar ! treiterde ze.

De cipier uitte een vloed van Franse scheldwoorden.

Bernard sprak intussen een soldaat aan.

— Als ik betaal, kan ik dan geen afzonderlijke kamer krijgen ? vroeg hij in het Frans.

— Ik zal er met de schout over spreken.

— Of dat we tenminste hier wat vuur hadden !

De soldaat haalde de schouders op en ging met de woedende cipier heen.

Niemand raakte het voedsel aan.

— Gij maakt onze zaak altijd maar erger, zei Lotje tot haar vriendin.

— O, ik vermaak mij... We komen immers toch gauw vrij !

Haar vrouwen in de verlossing kon niet geschokt worden.

Na de middag kwamen er kijkers. 't Was wel meer de gewoonte, dat voorname personen uit nieuwsgierigheid een gevangenis of een zinnelozengesticht bezochten. Soldaten lieten nu heren en dames binnen, die de rovers van dichtbij wilden bezien.

— En wat zegt ge van ons? vroeg Mariette spottend. Bevallen wij u? Ik heet Mariette... hier staat Lotje... en daar is Spitel, mijn lief of een van mijn vrijers, want ik heb er veel.

Een der heren lachte luid.

— O, gij bemint ook meer dan een vrouw. Gij zijt niet tevreden met de oude snuifdoos, die naar naast u staat, hernam Mariette.

— Schandaal! riep de bedoelde dame beledigd. Gij zijt een echte heidin...

— Ze is nog jaloers... Nu, ze heeft een schoon ventje... Zeg eens, vriend, ge hebt dat lelijk spektakel zeker gepakt voor haar geld, maar niet om haar rimpelig, uitgedroogd vel, hé?

— We gaan heen, zei de dame. Ik was gekomen om haar een vermanend woord toe te spreken. Ze heeft toch een ziel.

— Ha, zo... komt ge ons bekeren? vroeg Mariette spottend. Dat is braaf van u... Maar bekeer eerst uw ventje. Ik lees in zijn ogen dat hij een deugnietje is. Hij komt hier naar Lotje en mij zien. De schout heeft hem gezegd, dat er twee lieve roversmeisjes in het kot zitten... En ja hoor, we mogen er zijn... En we houden van de liefde.

Mariette begon dan weer te schelden. De dame hield haar vingers in de oren.

— O, er is aan haar niets te verhelpen! jammerde ze. Ze is geheel verdorven. We gaan heen.

Een andere vrouw was bij Doolage gekomen. Ze was ook al uit haar lentetijd, maar zag er toch nog bevallig uit.

— Vriend, zei ze zacht, gij schijnt mij een jongen van goede familie.

— Dat ben ik ook, antwoordde Bernard.

— Zeker wat lichtzinnig geweest.

— Ik ben onschuldig.

— Hoor eens, ze veroordelen hier gemakkelijk. Als ze u naar de galg verwijzen, zal ik u opeisen. Dat is een

oude wet. Ik kan u van de dood bevrijden, als ik toestem met u te huwen.

Ondanks zijn benarde toestand moest Bernard toch even lachen.

— Ik meen het, verzekerde de dame. Ik heet mejuffer Larifière... en ben wel gefortuneerd. We zullen stilletjes en gelukkig leven.

— Het is heel vriendelijk van u. Maar mag ik u een verzoek doen?

— Zeker!

— Kent gij notaris Lentenier?

— Ik woon in zijn buurt.

— O, ga eens bij hem en overhandig hem dit briefje.

— Dat mag ik niet doen.

— Ik zal het u geven, zonder dat de anderen het merken en u zeer dankbaar zijn.

— Goed dan...

Doolage ging in een hoek achter een pilaar en krabbelde enige woorden op een blaadje uit zijn zakboek. Mejuffer Larifière nam het briefje aan en beloofde het te bezorgen. Ze keek Doolage verliefd in de ogen.

— Gij zijt van goede familie? vroeg ze weer.

— Ja, ik woon op een kasteel...

— Waar?

— Te Mater. Op de Wolvenburg. Keent gij het?

— Neen, ik verlaat nooit de stad. En nu zit ge hier! Zeker verlokkt door de genietingen van de wereld? Maar ik zal u op de goede weg brengen. Uw veroordeling zal u tot zegen zijn voor uw ziel.

Bernard besloot de zonderlinge dame in dat geloof te laten. Ze wenste immers dat hij veroordeeld werd, om hem te kunnen opeisen als echtgenoot.

Zo ze nu vermoedde, dat Lentenier zijn invrijheidstelling bewerken kon, zou ze misschien weigeren de boodschap te doen.

— Ge wilt zeker uw testament maken? vroeg juffer Larifière.

De jonge man knikte.